

Suntem cu ajutorul binecuvântării și purtării de grijă a lui Dumnezeu în Săptămâna a VII- a Sfântului și Marelui Post al Paștilor, la începutul ei, în Duminica Floriilor zi în care în bisericile noastre sărbătorim și ne aducem aminte de intrarea în Ierusalim a Domnului, zi care de fapt deschide, inaugurează Săptămâna Mare, Săptămâna Sfintelor și Mântuitoarelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos. Aceasta era ziua care urma sâmbetei în care Stăpânul vieții și al morții l- a înviat pe prietenul său Lazăr din Betania, fratele Mariei și al Martei, în casa cărora Domnul nostru Iisus Hristos adesea poposea. Pe când încă se afla în Betania, mulți iudei au venit să- l cerceteze, după cum relatează Sf. Ioan evanghelistul (Ioan 12,9), dorind să- L vadă pe Iisus, dar și pe Lazăr pe care îl înviase din morți. A doua zi, Domnul, împreună cu ucenicii și cu iudeii care veniseră la Betania pentru a- L vedea, porni spre Ierusalim. Ajuns la Betfaghe, la poalele muntelui Măslinilor, trimise doi ucenici în satul învecinat, pentru a- l aduce de acolo un „mânz legat, pe care încă nu a șezut nici un om” (Mc. 11,12). Marcu și Luca pomenesc numai de un mânz, pe când în versiunea lui Matei, Iisus îi trimite pe ucenici să aducă o asină împreună cu mânzul ei, poruncindu-le să spună aceluia care li se va împotrivi că îi trebuie Domnului (Mt. 21, 2- 3). Apostolii au îndeplinit întocmai dorința lui Iisus, aducând cele două dobitoace, pe care așezară veșmintele lor. Domnul s-a suit pe mânz și astfel își continuă drumul spre Ierusalim, urmat de mulțimea ce- L însoțea.

Sfântul evanghelist Matei, preocupat întotdeauna să arate în mod deslușit că în Persoana lui Iisus se împlinesc toate profețiile, citează următorul text:”Spuneți fiicei Sionului. Iată împăratul vine la tine blând și șezând pe asină, pe mânz, fiul celei de sub jug”(Mt. 21, 5). Aceste cuvinte provin din profețiile conjugate ale proorocilor Isaia și Zaharia. Potrivit Sfinților Părinți, asina preînchipuia sinagoga, în timp ce mânzul prefigurează neamurile care urmau să fie chemate la credință. Este o interpretare simbolică, ce nu anulează realitatea faptului. Mânzul pe care nu mai șezuse nici un om sugerează neprihănirea Domnului, El neputând să se atingă decât de acele fapte ce nu fuseseră întinate sub nici o formă.

Ceata mică ce- L urma, pe măsură ce înainta se transforma într- un adevărat alai, mulțimea ucenicilor începu să strige:”Osana Fiul lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus”(Mt. 21, 9). Sf. Evanghelist Luca ne redă o aclamație și mai semnificativă:”binecuvântat este Împăratul care vine întru numele Domnului! Pace în cer și slavă întru cei de sus” (Lc. 19, 38).

La intrare în Ierusalim procesiunea deveni, cu adevărat, triumfală: locuitorii Ierusalimului își așterneau hainele în calea Domnului, iar alții puneau pe pământ ramuri tinere de finic, culese de

prin grădinile orașului.

Cu adevărat era o atmosferă de mare bucurie, niciodată Israel nu s- a arătat atât de binevoitor și de entuziast față de Iisus. De data aceasta poporul recunoștea în El pe Mesia și este semnificativ că Domnul nu încearcă să oprească această izbucnire de entuziasm, ba chiar o încuviințează, numai că rătăcirea norodului nu va întârzia,ei înțelegând greșit misiunea lui Mesia, și pe această eroare se vor așeza uneltirile preoților și ale fariseilor.

Luca este singurul evanghelist care semnaleză că, în mijlocul acelei atmosfere pline de însuflețire, Domnul trăiește o clipă de jale, de tristețe , El nu se bucura. Privind cetatea sfântă, Iisus a început să plângă, și a spus:” dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi. Căci vor veni zile peste tine, când dușmanii tăi vor săpa șanț în jurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora din toate părțile. Și te vor face una cu pământul, și pe fii tăi care sunt în tine, și nu vor lăsa piatră pe piatră, pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale” (Lc. 19, 42- 44).

Deși în acel moment toți îl întâmpinau cu strigăte de bucurie,El știa că inima lor rămânea închisă, deoarece n- au înțeles sensul adevărat al lucrării Sale. Evreii nu înțelegeau dimensiunea reală a misiunii Lui Hristos, aceea de a împăca pe om cu Dumnezeu, și de a instaura pacea între oameni, ei așteptând un conducător politic care să- i scape de stăpânirea romană, grea și istovitoare. Evreii care participau la cea mare sărbătoare ignorau faptul că Hristos n- a venit ca un conducător care să modifice situația politică în folosul lor, ci un Dumnezeu coborât printre oameni ca să- i izbăvească de păcat. El a venit nu ca să stăpânească în înțeles material , pământesc ci El a venit să stăpânească sufletele oamenilor, și ca Unul ce „ n- venit să l se slujească, ci ca El să slujească și să- și dea viața preț de răscumpărare pentru mulți” (Marcu, 10, 45). În acest sens aș dori să vă dau un exemplu din Sfânta evanghelie de la Ioan din capitolul 13. Pe când Iisus se afla la cină cu ucenicii Săi”... s- a sculat de la cină, s- a dezbrăcat de haine și luând un ștergar s- a încins cu el. După aceea a turnat apă în spălătoare și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins. Deci a venit la Simon Petru, dar acesta i- a zis: Doamne, oare, Tu să-mi speli mie picioarele? A răspuns Iisus și i- a zis: ceea ce fac Eu, tu nu înțelegi acum, dar vei înțelege după aceasta. Petru însă l- a zis: nu, niciodată nu-mi vei spăla picioarele. Iisus i- a răspuns: dacă nu te voi spăla, n-ai parte cu Mine. Simon Petru a zis către Dânsul: Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul. Iar Iisus i- a zis: cel spălat n-are trebuință să-și mai spele decât numai picioarele, ca să fie curat tot.... după ce a spălat picioarele ucenicilor și și- a luat hainele Sale, Iisus s- a așezat iarăși la masă și a zis către ei: înțelegeți ce v- am făcut Eu? Voi Mă numiți pe Mine Învățătorul și Domnul; și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, datori sunteți și voi să vă spălați unul altuia picioarele, căci v-am dat pildă vouă pentru ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi”.

Cât de mare și cât de minunat este adevărul acestor cuvinte, și câtă lumină aduc pentru noi pentru a pricepe și a înțelege rostul misiunii în lume a Fiului lui Dumnezeu, totodată a cunoaște

nemăsurata bunătate și iubirea fără de margini a lui Hristos, a lui Dumnezeu Însuși față de noi, față de întreg neamul omenesc.

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să slujească. De atunci El slujește mereu fiind pildă pentru noi despre felul cum să ne înțelegem și cum să trăim în viață. Ceea ce macină mai mult viața noastră duhovnicească și roade cel mai mult la temelia vieții este păcatul egoismului, al iubirii exagerate de noi înșine. Noi credem că suntem făcuți ca alții să ne slujească, să ne laude, să muncească pentru noi, uitând că noi avem datoria să slujim altora, că noi avem menirea de a fi izvor de bucurie și fericire pentru cei din jur, pentru semenii noștri. Tocmai am citat din Evanghelia de la Ioan cuvintele Mântuitorului "... datori sunteți și voi să vă spălați unul altuia picioarele, căci v-am dat pildă vouă pentru ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi „. A fi creștin cu adevărat, înseamnă a urma pilda de dăruire pe care ne-a lăsat-o nouă, Fiul lui Dumnezeu. Oriunde am fi, ori în ce poziție socială ne-am afla avem datoria de a-i sluji pe oameni nu de a asupri pe oameni.

În zilele ce urmează, Biserica ne va aduce aminte de Patimile Domnului. Să ne străduim să înțelegem însemnătatea lor pentru mântuirea noastră și să urmăm pilda de slujire a lui Hristos și apoi și noi să ne dăruim pentru binele semenilor noștri. Să trăim în dragoste, pace și unire cu toți oamenii și așa vom dovedi că suntem urmași ai lui Hristos, Căruia se cuvine slava, cinstea și închinarea, în veci. AMIN!

AUTOR: Pr.Protopop Vasile Aurel Pop